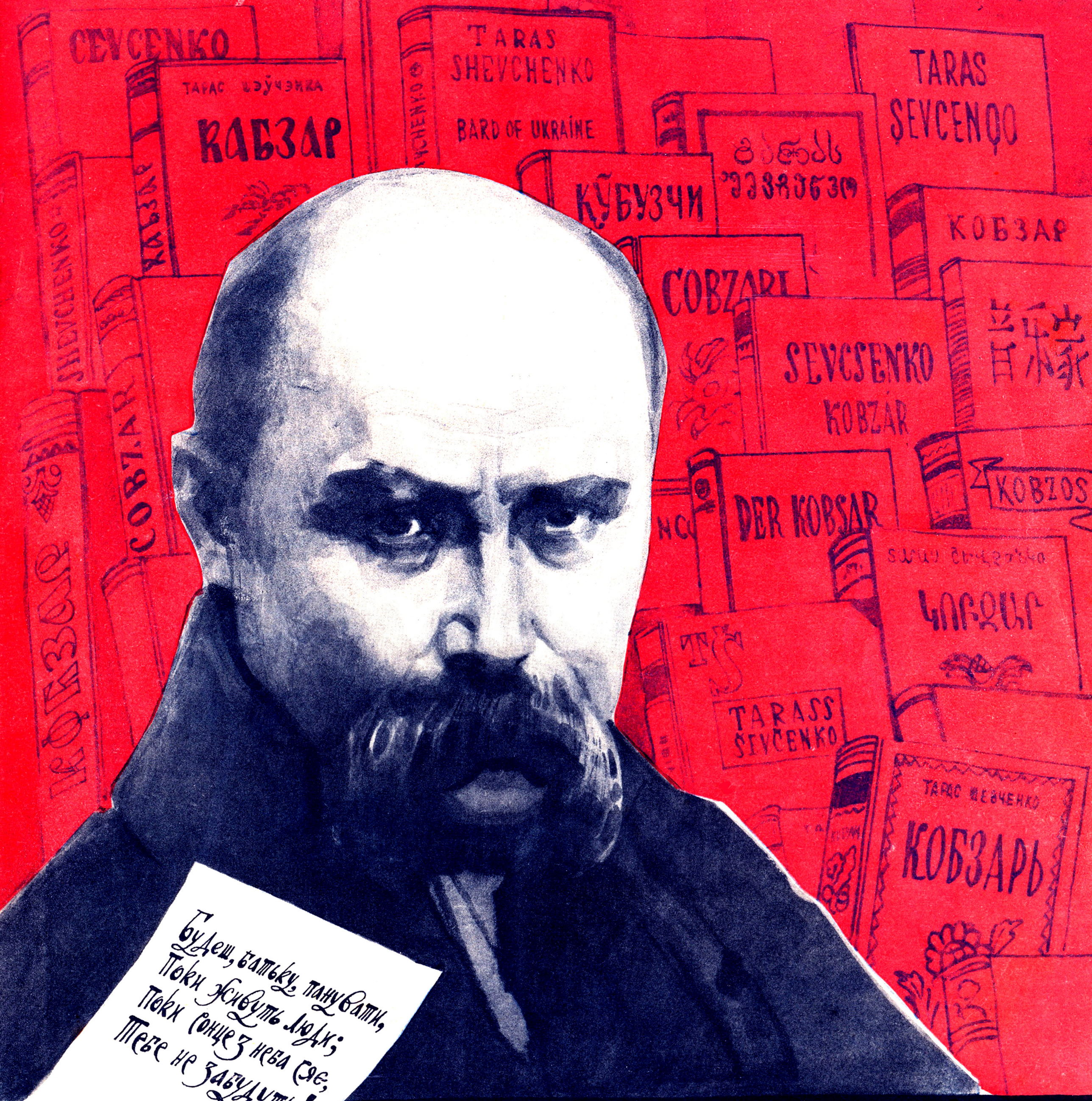

Мал. К. ЗАРУБИ

Перець

№ 5 (448). РІК ВИДАННЯ XXI Ціна 10 коп. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1961

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А по м'ясу ми недовиконали.

Новини з питань тяганини

Незавидна доля паперу, котрий потрапив у руки до завідуючого Коломийським (Станіславська область) міськфінвідділом т. Кобелецького.

Енергійний завідуючий не може спокійно бачити чистий аркуш паперу. Обов'язково напише якесь розпорядження, вказівку або запит і відішле той аркуш... в сусідню кімнату. І не один аркуш, і не в одну кімнату, бо міськфінвідділ розмістився в одному будинку з багатьма іншими міськими установами. От з цими установами т. Кобелецький завів жваву переписку... через стіну.

На практиці ця переписка здійснюється дуже просто. Кобелецький пише, друкарка передруковує, кур'єр на пошту несе, пошта штемпелює, листоноші приносять написане назад в той будинок, де воно писалося. Всі при ділі. Ніхто не байдикує. Тільки папір плаче, та час, та гроші.

Такий папір Перчанське товариство не може позбавити свого захисту.

А як бути з тим папером, на якому адміністрація радгоспу ім. Кірова, Первомайського району, Кримської області, резолюції пише? Той папір певне сам винен. Не треба було б йому з'являтися на білий світ у такій прямокутній формі, з чотирма кутками. Ну, добре, як треба написати чотири резолюції. На кожний куточок по одній. А як п'ять резолюцій, тоді як бути?

Чабан радгоспу Михайлов написав на такому чотирикутному аркушику заяву про звільнення. Написав і не подумав, що начальство голову сушитиме, де п'яту резолюцію приткнути. Одну написав керуючий фермою, другу — зоотехнік, третю — голова робіткому, четверту і п'яту — сам директор т. Любомудров. Найбільше морочився директор. Де п'яту резолюцію притулити? Питання про звільнення так і не вирішилось.

Не в тім річ.

Просто, цікаво знати, яка-то паперова фабрика такий некондиційний папір випускає, на якому ніде п'яту резолюцію приткнути?

Степан ОЛІЙНИК

ОТАКЕ З БРЕХУНАМИ БУВА

У райраді вже більше години
На трибуні стояв голова:
Проковтнувши води два графини,
Бубонів монотонні слова.

Як дев'яту читав він цитату,
Вже стомившись і знизивши тон,
То директора промкомбінату
Геть зморило і кинуло в сон.

Спить, сердега, заплющивши очі...
А трибун-голова вакурат
З насолодою, гордо й охоче,
Вихваляє його комбінат:

«По діжках — сто чотири
проценти!
По ковбасах — сто двадцять
і два...»
Рік він ждав отакого моменту,
Щоб його похвалив голова.

Не діждався! Заснув на нещастя
І сопе, споглядаючи сни...
І таку йому, бий би їх трясця,
Втнули штуку дружки-жартуни:

Зав чайної, з лукавством на мислі,
Зав млином, що з ним поруч були,
Розбудили директора в кріслі —
Як скінчив голова похвали!

— Чув, як товкся по тобі єхидно?
— Аж летів з комбінату пушок!
— Не вгодив голові ти,
як видно! —
Підталдикнув ще й третій дружок.

Шепотіли, що... «бив за приписку,
За ковбаси, тверді, як постіл».
Той злякався. І пише записку:
«Прошу слова!» І кинув на стіл.

Міркував: «Якщо викрили — годі:
Не покаєшся — виженуть знов,
Бо ж тепер самокритика в моді!..»
І, зітхнувши, на «сповідь» пішов.

Довго морщився. І випалив гучно:
— Мушу визнати, маю грішки.
І приписки робив власноручно,
І ні к чорту дубові діжки.

Не діжки, а діряві каркаси,
Проліза через щілини сир.
А ковбаси? Зв'яжи ті ковбаси —
І машину візьмеш на буксир!

— Ти здурів! — рубонув, що є
сили,
Голова з-під нахмурених брів.
— А хіба ви ковбаси хвалили?..
Все збагнув він... і рота розкрив!

...Гримнув бомбою регіт у залі,
І за голову взявсь голова.
Ясно все, не потрібно моралі!
Отаке з брехунами бува!

ХТО ТОЧИТЬ ГОРУ?..

Хто-хто, а вже Євгенія Бурякова була більш ніж певна, що під її магазин ніхто не підкопається. У цьому її сам голова робкоопу запевняв.

І от на тобі — ревізія! А після ревізії — акт. А в тому акті сказано, що завідуюча магазином Є. І. Бурякова і ціни на товари завищувала, і гроші розтратила, і покупців, як могла, обраховувала...

І як там уже голова правління робкоопу А. Руденко не старався, як не відстоював її, а таки довелося Буряковій розпрощатися з робкоопівським магазином при радгоспі «Приазовський». Одне тільки сказав їй Руденко на прощання:

— Пересидь десь пару місяців, а там видно буде...

Євгенія Бурякова пересиділа не пару, а цілих три місяці, а на четвертий... знову опинилася за прилавком того ж магазину, з якого її вигнали.

І знову взялася за старе. Та так гаряче взялася, що незабаром у неї знову виявили чималеньку розтрату.

Але й цього разу Бурякова не стала бентежитись. Вона переконана, що голова робкоопу її не видасть. За його спиною вона себе почуває, як за кам'яною горою.

От би копнути ту гору! Її вже так підточили шахраї, що вона впала б од першого дотику. Та чомусь ніхто з керівників Першотравневої райспоживспілки не наважиться зрушити гору з місця.

ПАЙОВИКИ.

Сталінська область.

Мал. БЕ-ША

— А це порода, котру ми вирощуємо на роги та ратиці!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Тихше дзвони, патлатий, гармошки не чути!

О. ЛУК'ЯНЕНКО

ПРО ПТАХІВ

(БАЙКИ У ПРОЗІ)

ЯК ОРЕЛ РОЗУЧИВСЯ ЛІТАТИ

Один орел подумав так: «Я — найдужчий серед птахів, я літаю вище за всіх, мої очі бачать далі всіх... То чого ж мені, ніби якомусь там горобцеві, самому собі добувати поживу! Це мусять робити для мене інші, а я присвячу своє життя вивченню теорії польоту».

Найняв він кількох спритних шулік і став щодня виряджати їх на полювання. А сам, залишившись у гнізді під похмурою гранітною скелею, встромляв дзьоб у товсті фоліанти.

Так минуло багато років... Слава про вченість орла рознеслася далеко навкруги, і весь пташиний світ шанував його. Шуліки були горді, що їм випала честь годувати таку видатну птицю.

Та ось одного разу, невідомо звідки, до орлиного гнізда прибився меткий щиглик. Він був ще зовсім молодий і, на жаль, не знав, з ким йому пощастило здибатися.

— Гей, старий! — весело гукнув щиглик. — Чого ти сидиш там, під скелею, коли навколо стільки простору й сонця? Лети сюди, до мене... Чи, може, ти не вмієш літати?

Обурений таким нахабством, орел вирішив покарати зухвальця. Він випростав широкі крила, скочив на край гнізда і — о, боже! — мов набита пір'ям подушка, гепнув у долину.

А щиглик полетів собі далі. Бо, повторюємо, він не знав, яке почесне місце належить орлові у вивченні теорії польоту.

ВИСОТНИЙ ГОРОБЕЦЬ

О, цього горобця знали горобці всього міста! Ще б пак, адже він змостив собі гніздо під карнизом найвищого будинку.

— Тут у вас ч-чудово, ч-чудово! — захоплювалися гості. — Такий ч-чарівний краєвид, таке ч-чисте повітря...

— Ч-чесно кажу-ч-чи, не уявляю, як би я жив ниж-ч-че, — озивався господар гнізда, пригладжуючи ріденького чубчика.

І хто б міг подумати, що він, як багато інших горобців, народився під солом'яною стріхою!

ПІВНЯЧА ЛОГІКА

— Ні, цього не може бути! — заперечив півень, коли йому сказали, що годинник відмірює час краще.

Довго довелося переконувати його фактами.

— Ну, що ж, хай так! — погодився, нарешті, півень. — Але хіба з годинника можна зварити суп?

МУДРИЙ КАЧУР

На основі великого життєвого досвіду старий качур підрахував: для того, щоб заполювати одну качку, мисливці витрачають у середньому п'ять кілограмів шроту.

...Коли собака виніс його з очерету і поклав до ніг мисливця, — в мудрій голові старого качура засіла всього одна дробинка.

ГОРОБЕЦЬ НА АНТЕНІ

Тихим літнім надвечір'ям, коли повітря пахне лірикою, горобець любить посидіти на антені. Він навіть упевнений, що господар дому поставив її спеціально для горобців.

Тонко вібруючи, антена вловлює гомін далеких міст, музику великих композиторів, голоси уславлених співаків. А горобець гойдається собі на дроті й цвірінькає.

Для нього це просто зручне сідало.

КАЧАЙ ВОДУ

Ніяк не можуть люди відгадати, чому Дашівський (на Вінниччині) промкомбінат назвав свій водяний насос «КВН». А ми відгадали. Але вже після того, як кілька цих механізмів змонтували в колгоспах.

Розпаковуючи насоси, придбані колгоспами «Росія» та «Новий шлях», ми чомусь не виявили на них ні перехідних муфт, ні спрямовуючих роликів, ні забірних клапанів, ні маслянок. Насоси жодної краплі рідини ще не перекачали, а деталі як водою змило.

У село Кип'ячку насос прибув у повному комплекті. Змонтували ми його, запустили — вода йде... Значить, нам тут більше робити нічого. Поїхала наша бригада назад — до РТС.

Ще до місця не доїхали, а вже з колгоспу дзвонять: припинилася подача води.

Що ж сталося з насосом?

Та нічого з ним не сталося. Як був, так і залишився на своєму місці.

От тільки манжети розкисли. Води, виявляється, бояться!

Підкачав і насос, змонтований нами у селі Ведмедівці. У ньому не тільки манжети розкисли, але й арматура слізьми обливається. Коли ж ми пильно придивилися, то переконалися, що то не сльози, а вода. Вона просочується через раковини в корпусі насоса.

Так-от, виявляється, чому дашівські бракороби назвали свій насос «КВН». Розшифрувати ці три літери неважко: качати воду набридло.

Г. САПОЖКОВ,
механік Ржищівської РТС.
Київська область.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

КІНЬ І ОСЕЛ

(БАЙКА)

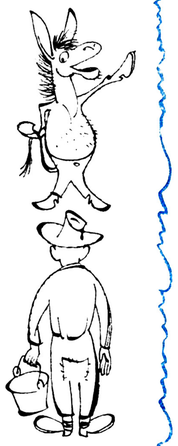

Завдаючи тваринам на ніч корму,
Охрім сказав Коню: «Хороший мій такий!
Ти завтра йдеш на труд важкий,
Даю тобі вівса подвійну норму!»
Осел, що тут стояв серед овець,
Гукнув Хазяїну на весь хлівець:
— І я лицем у грязь не вдарю —
Оратиму і я щоденно по гектару!
Хай всі говорять по селу:
«Уже Осел змінив свою ледачу вдачу,
Уже упрягсь в роботоньку добрячу,
Тепер побільш вівса давать Ослу!..»
З хліва Господар за поріг,
А Кінь регоче, пада з ніг:
«Ой, люди! Сміх мене бере!
Уже Осел наш сіє і оре!
На полі ж я тебе не бачив зроду!
Ти щонайбільш возив до кухні воду,
Бо до цебра кухонного кортить,
Щоб смачно там поїсти і попить».
— Ну й що ж? Зорю-засію, а чи ні,
А обіцять — що легшого мені?
Дивись, Господар ласкою обгорне
І сипоне вівса подвійну норму!

З дбайливим ставши в ряд,
Що має вдачу людяну і горду,
Ледащо, рвач про чесний труд не дума, гад,
А до вівса протепом тягне морду!

НЕЗВИЧАЙНИЙ ЛИСТ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ні, це не я орав. У мене огріхи не такої форми.

Редакція одержала незвичайного листа.

Він був написаний не на аркуші білого паперу і не аніліновим чорнилом. Лист був листом сортового заліза, списаний рудими патьоками іржі. З великими труднощами вдалося розкрити зміст листа. Ось повний текст його:

«Дорогий Перче!

Пишуть тобі іржавими сльозами будівельні матеріали та цінне устаткування, яке не перший день лежить просто неба на станції Скнилів, Львівської залізниці. Гірка доля занесла нас на цю станцію, і не знаємо ми, як звідси вибратися, бо під'їзна дорога до станції може вмістити вантажні автомашини тільки в один ряд. Машини через нас теж годинами простоюють, а ми місяцями пролежуємо.

Хто наші господарі — невідомо, знаємо тільки, що мусять нас використовувати на підприємствах та будівництвах Львівського раднаргоспу. Перче! У Львові нашого голосу не чують, хоч наш голос і металевий, гучний ще ти. Врятувати нас ще не пізно...»

Далі — нерозбірливо. Доводиться гукати:

— Гей, товариші з Львівського раднаргоспу, відгукніться, признайте себе господарями безприпинного устаткування та матеріалів, які гинуть на станції Скнилів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Висиджує.

Дехто думає, що неробам, дармоїдам та іншим паразитам живеться весело, легко, безтурботно. Живуть собі, хліб жують, штани протирають і не мають жодної уяви про те, звідки береться хліб і як робляться штани. Ніяких турбот, ніякого клопоту, знай тільки активно користуватися щедрими дарами природи і не дуже міркуй про те, чого, власне кажучи, природа мусить тобі щось щедро дарувати. Дехто уявляє, що дармоїди та інші паразити день і ніч лежать на печі, їдять калачі з медом і періодично стукають ложкою по комину:

— Мамо, варенників!

Доходить справа до того, що дармоїд остаточно втрачає апетит і навіть вареників не може їсти. Тоді мати біжить у магазин і бере півлітра «казьонки» на предмет збудження апетиту.

Одверто кажучи, така точка зору на дармоїдську братію не тільки поверхова, однобічна і дилетантська, але й помилкова. Життя дармоїдсько-паразитської братії сповнене і турбот, і неприємностей, і клопоту, і неспокою.

Ну, що там тому робітникові, колгоспникові, службовцеві, студентові? Який там у них клопіт? Кожен день їхнього життя простий, як анкета новонародженого. Прокинувся вранці, вмився, зарядку зробив, поснідав і до верстата, чи на ферму, чи кудись у контору, чи в студентську аудиторію. І захопила чоловіка робота! Не встиг оглянутися, вже й обідня перерва. Там пообідав, ще кілька годин попрацював, і гуляй собі. Чи то в кіно, чи то в театр, чи у гості до товариша. Ходи, гуляй, радій! Просто й зрозуміло.

День у дармоїда та нероби (також маємо на оці іншу паразитську братію) розпланований куди складніше і ховає в собі силу-силенну і несподіванок і неприємностей.

На прикладі львівських дармоїдів і нероб ми покажемо, що живеться їм не так-то вже й безтурботно.

Тільки-но продере очі після чергової пиятики Вольф Каменецький (фото № 1), як його з усіх боків починають обсідати турботи. А що як сьогодні на центральній вулиці Марлест Гукасян (фото № 2) буде прогулюватись в мікровузьких штанях, а його, Каменецького, штани будуть визнані місцевими експертами позавчорашнім словом кравецької техніки, бо ширші за Гукасянові на 2,0075 мікрона? Це вам жарт? А ви кажете: життя спокійне! Зважте на те, що ці питання людина вирішує не на свіжу голову, а з похмілля. От і подумайте, чи легко вам буде.

Каменецькому теж не легко. У свої двадцять п'ять років він не знає, як гудуть руки від втоми, зате голова у нього гуде кожного ранку. Трудового стажу Каменецький не має, зате має ніжного татуся, який трохи скрашує існування синочка на білому світі. Татусь з сином чесно розподілили між собою обов'язки. Татусь працює в науково-дослідному інституті Львівського раднаргоспу. Одержує за це гроші. Синок теж досліджує. Ресторани та інші веселі місця. Платить за це гроші. Татусем зароблені. Обоє при ділі. Тільки клопоту все ж таки у синка більше. Полічіть лишень на дозвіллі, скільки погонних кілометрів бруківки доводиться вичовгати за день синові, щоб і людей подивитися і себе показати! А скільки горобців доводиться частувати дулями по дорозі? Ого! А там, дивись, невдача — десь на пиятику запізнився, або той-таки Гукасян переплюнув у модах. Бо Гукасян—законодавець мод. Якщо він натяг на себе блакитні штанята, то будьте певні, що завтра чи післязавтра вся дармоїдська братія Львова у таких штанятах швендятиме по вулицях. Тут головне, коли: «завтра» чи «післязавтра»? Часом з такої конкуренції Каменецький виходить переможцем, часом навпаки. І тоді голова болить ще дужче, як на похмілля. І гасай по барахолці, шукай штани кольору воронячого посліду.

Важко Каменецькому, але й Гриші Вербицькому не легко. Тому самому, якого львівські дармоїди знають під кличкою «Верба». Гриша Вербицький не спав цілу ніч. Схвилювала його пікова дама. Ні, не опера! І Пушкіна до світанку він теж не читав. «Вербі» не йшла карта. Дав татко Гриші своєму кілька карбованчиків (нових!) на весь день, а Гриша взяв та й спустив усе до копійки за півгодини. Знов іди до татка, руку наставляй. На «канафетку» проси. А воно в двадцять чотири роки якось на «канафетку» просити трохи й не той...

Татко гроші, звичайно, дасть, йому не шкода! Татко сам не працює, зарплату не одержує. Де і чим чоловік промишляє, навіть пан-біг не знає.. Може, Гришин татко вітамінізованим львівським вітром торгує, може, ще чимось? Та чим не торгує, але Гриша має на що в очко перекинутись! Тільки часом у Гриші «перебор» була, того він і сумний. А часом «недобор», тоді теж сумний.

З самого ранку (треба відразу домовитися, що ранок у дармоїдів починається пізніше годин на п'ять, на шість, ніж у нормальних людей) обступають важкі думи не дуже густо натоптану розумом голову Вільяма Немировського, відомого серед побратимів по ложці та чарці під іменем Віллі. (Фото № 3). Віллі знаменитий тим, що за все своє свідоме життя не заробив жодної копійки, і ще тим, що важить один центнер і десять фунтів. Словом, у свої 25 років Віллі має досить значну вагу в тих колах, в яких йому доводиться обертатися. Але живе Віллі не безтурботно. Йому доводиться вдаватися по дотацію до окремих громадян, бо пенсії батька, підполковника у відставці, не завжди вистачає на ресторанні пиятики та регулярне сплачування штрафів за порушення громадського спокою.

До речі, Віллі не завжди порушує спокій. Коли він вдається по чергову одноразову допомогу до окремих громадян, то старається це робити дуже тихо, дуже спокійно, дуже коректно. Він тихенько витягне у вас гаманця, тихенько розкриє сумочку, перекладе гроші у свою кишеню і, на англійський манер, навіть не попрощається. А важкі думи звідкіля беруться? Як це звідкіля!? Гаманці і сумочки різні бувають. Трапляються і залізом оббиті. І нервові громадяночки трапляються. Вони не подивляться на те, що дотація тобі потрібна, і що ти важиш центнер і десять фунтів, що пика в тебе, як решето. Так і гляди, що опише сумочка орбіту і «примармизиться» десь у районі носа. А це вам не у відомості на зарплату розписатися.

Не ладять з міліцією і Римма Уткіна, і молодик з романтичним прозвиськом «Кабан» (фото № 4 — справжнє ім'я Валентин Нагорний) і молодий лобуряка з ідіотською кличкою «Паскваллі» (в паспорті значиться, як Іван Качинський) і Аркаша (Аркадій Васін).

У всіх цих молодих людей свої погляди на норми моралі, на закон, на етику. З загальнолюдськими поглядами вони нічого спільного не мають. І починається конфлікт, і виникає у міліції інтерес:

— А чого ж це ви байдики б'єте?

Часом конфлікт закінчується штрафом, часом п'ятнадцятьма добами і мітлою.

Ну, хіба тут може йтися про безтурботне, веселе життя? Умови не ті. Сама атмосфера в нашій країні така, що дармоїдство і паразитизм чахнуть. Чахнуть, але смердять. І смердітимуть доти, доки ми лопатою їх не загребемо. Але про лопату потім.

Колись давно хтось з дармоїдів і нероб сказав: «Робота не вовк, у ліс не втече». Він мав рацію, той дармоїд, особливо в першій половині приказки. Робота дійсно не вовк. Боятися її нічого. Ще не було випадку, щоб робота втекла хоч від одного нероби. Зате зворотних випадків скільки хочете.

Дуже далеко забігли від роботи оті вищезгадані громадяни. Треба наблизити їх до роботи, а роботу до них.

А тепер про лопату. Лопата річ корисна. Зовні вона своєю формою нагадує ложку. Але тільки зовні. Зміст лопати глибокий. Ложку дармоїди вміють тримати. Навчитися тримати лопату значно важче, але потрібно.

М. БІЛКУН,
М. КОРНІЄНКО.

2

3

4

Гнівним словом Тараса

Мал. БЕ-ША

Голубчики, пишіть для себе
Та не дрюкуйте.

«ЦАРІ».

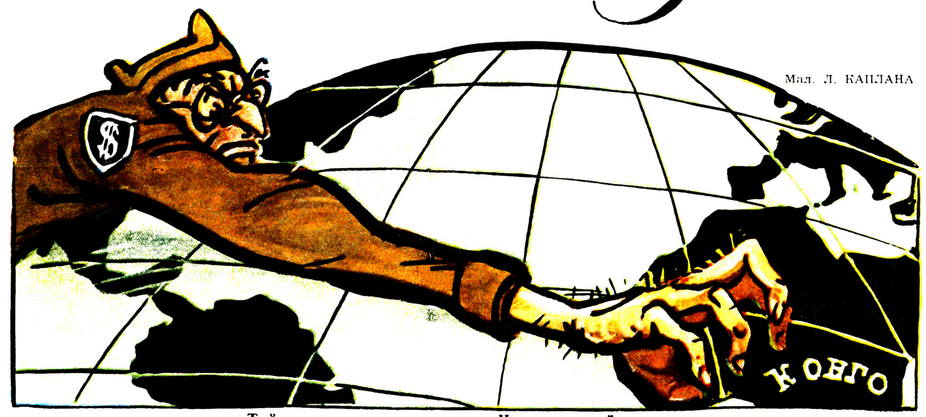

Мал. Л. КАПЛАНА

Той неситим оком —
За край світа зазирає,
Чи нема країни,
Щоб загарбать...

«СОН».

Мал. Л. БОЙКА

Чи молитись, чи журитись,
Чи тім'я розбити??!

«ЗАВОРОЖИ МЕНІ, ВОЛХВЕ».

Мал. А. СВИНЦОВА

А той нишком у куточку
Гострить ніж на брата.

«СОН».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Онде злодій штемпований
Кайдани волочить.

«СОН».

Мал. Л. КАПЛАНА

Ту вінценосную громаду
Покажем спереду і ззаду.

«ЦАРІ».

До 100-річчя з дня смерті Т. Г. Шевченка

ПОРТРЕТ ПАНА ГАРКУШІ

Тут ми друкуємо уривок з листа П. О. Куліша до П. О. Плетньова, російського критика і поета, друга Олександра Пушкіна. Читач побачить у цьому листі, з якою вбивчою іронією малює великий Тарас образ бундючного, пихатого, зарозумілого пана.

Цей уривок люб'язно запропонував редакції письменник Олександр Ільченко — автор п'єси про Т. Г. Шевченка «Петербурзька осінь». Оригінал листа, датований 29 грудня 1846 року, зберігається у Пушкінському домі, в Ленінграді (архів Плетньова). П. Куліш у цьому листі пише про Тараса Григоровича Шевченка:

«Вчера он рассказывал презабавную характеристику одного переяславского помещика, у которого он был в гостях.

Помещик этот так изображает свою молодость:

— Вообразите себе обширное зало; посреди зала стоит руаль, за руалем сидит прелестнейшая блондыня; возле блондыни — подушка; на подушке вышит зверь барс; на этого вышитого барса склонил безбоязненно голову прелестнейший брунет. Вы думаете — кто это? Это я!

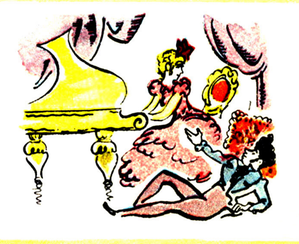

А вот картинка домашнего быта пана Гаркуши (так его фамилия):

— Малчик! Поди достань мне в кладовой табаку, та не того, що висить під сволоком у бурдючку (род мешка), а того, що стоїть в углу, за сундуком, в зеленой бутылке; да пускай пани возьмет ложечку или две чайной воды, смотря по количеству, да и разотрет табак, та не твоїми поганими пальцями, а сама пусть разотрет; да пускай найдет пани кабатырку, та не ту, що панночка в жовтому платті і в шляпці намальована, а ту, що пастушок з овечкою лежить, що пані купила в Лубнах, на ярмарку, как ездила з аптекаршею. Да подать мне сюртук, не серый, а драдедамовый, в котором я губернатора встречал, да панталоны подать желтые и красный кашемировый жилет. Да еще пускай пани достанет чистый носовой платок, то пускай помнет его в руках, чтоб носа не поцарапать.

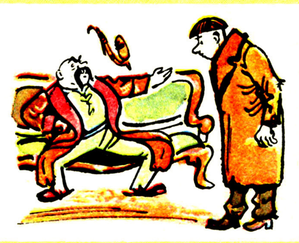

В дороге пан Гаркуша тоже держит себя сообразно своему помещицкому достоинству.

— Когда ездила моя жена в Киев, то, известно, коляска у нас хорошая; кони добрые, орловские, и кучер в армяке; воротник обшит кожей, чтоб бородою сукна не тер. Я велел рессоры подпереть подставками, бо то 80 верст, но все-таки видно, кто́ едет! Правда, пани моя не вытерпела и велела выбросить подставку под тем боком, где сама сидит. Ну, приехала в Лавру, видят монахи, что приехала помещица, так едва не задушили. Вот малчик при том был. Малчик!

На этот зов является оборванный лакей.

— Вот он там был, не дасть збрехать. Пошел вон, дурак! — Потом, после обеда, поехала она на Подол, в пушные лавки. Там купцы завели в такую темноту, что ничего не видать. Где ни лапнет рукою, то все зверь! Ну, если б это я был, так я бы не испугался: хоть и зверь, да уже не живой,—а то ведь дама!... А потом еще нужно было купить маслин. А маслины—славная вещь! Уже для этого не пожалейте дров, да велите истопить печь добре; та візьміть новий горщик і положіть шар капусти, а шар маслин, шар капусти, а шар маслин, а потім—шар в'юнів, а зверху оп'ять капусти, та й поставте в піч, так маслини дадуть соку, а в'юни вкусу. И это надобно есть со свежей ситницею. А у меня ситницы пекут славно. Явдоха Паламарівна в мене пече. Малчик! Позвать Явдоху Паламарівну!

Мальчик бежит на другой конец деревни и приводит пекарку.

— Ведь это ты печешь у меня ситницы?

— Я, паночку!

— Да, вот она печет у меня ситницы. Пошла вон, дура! — и проч. и проч. и пр.».

Остап ВИШНЯ

З неопублікованих творів.

Дер-галушка

I

Двоюрідний брат у нас єсть.

Дуже серйозний брат, високий, красивий і з вусами.

Дуже вчений брат, бо його батько, — наш уже ніби дядько, — віддали його колись до гімназії (тоді ще гімназії були), і він там учився.

Бабуся наша все, було, нам говорили:

— На велику людину брат учаться! Або на суддю, або на аблаката!

Як було приїздить він до нас на канікули та вдягне мундира із срібними гудзиками, так ми, було, стоїмо, дивимось уже, дивимось, — і кожному хочеться, щоб і в нас такі гудзики були, та Оксанка, сестричка, було, не вдержиться, та як присне!

А бабуся до неї:

— Чого ти? Страмнюча!?

А вона:

— Як у пана!

З діда-прадіда звалися ми Салами, — Сало й було наше прізвище.

І цілий наш куток у селі прозивався: «Салй».

Як ото, було, хто запитає:

— А де Оверко Сидорович проживає?

Зразу ж усякий і скаже:

— Отам, за ставком, де ото дупляста верба! На Салах! Там усі Салй здавна-давен жили.

Там, на Салах, усі ми повиростали і в люди повиходили.

Так я знову про двоюрідного брата, що ото в гімназії вчився.

Був уже він у восьмому класі, чи, може, у сьомому, та тільки надійшов од нього лист, який дуже здивував його батька, батькового, виходить, брата.

Писав у тому листі син, — двоюрідний, значить, наш брат, — щоб не писали йому на конверті: «Кіндратові Макаровичу Сало», а щоб писали так: «Кіндратові Макаровичу Салло».. Щоб писали не одно «ли», а щоб два «ли» писали, бо одне «ли» його не тільки принижує, ба навіть ображає.

Дядько й батько щось довго з цього приводу говорили, сперечались, хитали головами, махали руками, гмукали...

Батько наш сказали:

— Дурниці! Затой... Зарозумівся!

А дядько вдарили руками об стіл і навіть аж крикнули:

— Не затой! А, виходить, вивчився, допойняв, що одного «ли» для вченого мало, треба, виходить, два «ли»!

Батько махнули якось так різко рукою, що дядько аж підскочили та й сказали:

— Твоїм по гімназіях зась! Твої так волам хвости й крутитимуть, а Кіндя (Кіндрата вони Кіндею звали) вже, значить, вивчились, образуваніє дістали, їм вже одного «ли» замало!..

Батько зскочили з лави і якось аж затремтіли...

Ми, малеча, попритихали по кутках та тільки сидимо, сопимо.

Та тут, спасибі їм, бабуся кинули куделю та до батька:

— Ну, чого ти, Пилипе, хай бог простить, із той... як пак його... ізнервувався? Може ж, таки й справді для вченого одного «ли» замало?!

Дядько схопились, за шапку та з хати...

Отак колись посварилися батько з дядьком за оте гемонське «ли».

Та, як потім уже виявилося, що оте «ли» було не просте «ли»...

Брат двоюрідний потім, як приїздили до нас, то вийшло, що не в самому тільки «ли» справа.

Вони як почали, було, нас повчати, так ми спочатку дивувалися, а потім, як уже попідростали, тоді вже ми все зрозуміли, про що нас повчали наш дуже вивчений двоюрідний брат.

Стануть, було, серед хати та й проказують:

«Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..»

А ми зразу всі й підхоплюємо:

«Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як малу дитину?..»

А вони:

— Тссс! Хто це написав?

— Шевченко! Тарас Григорович!

Брат, було, скривляться та так із якимсь аж навіть презирством замотають головою:

— Шевченко?! Чи знав Шевченко, панський кріпак, німецьке слово папір? Дас папір?

Ми аж очі, було, повитріщаємо:

— Паперу не знав?!

— Не знав! І не він цього вірша написав!

— А хто?

— Енгельгардт! Пан Енгельгардт написав! Німець!

Аж руками було брат по столу бахнуть.

Ми аж поприсідаємо.

А двоюрідний брат нам і розповідають:

— От і досі ви всі пишетеся на прізвище «Сало», не тямлячи про те, що наші пращури були емігрантами з Франції і звалися «де-Салло», два «ли», а ви й досі «Сало»... Де дівалося оте «де», я ще не з'ясував, але я це обов'язково з'ясую, — для цього я в гімназії вчився... От узяти, приміром, і таке слово, як «очкур», — усі твердять, що воно ніби наше, українське, а як прослідити його історію аж до теперішніх критиків, то це не що інше, як англосаксонське слово «О'кей»... Ех, ви! Неоковирні!..

II

Вивчилися наш двоюрідний брат на критика...

На отого, що рецензії пишуть, — на п'єси всілякі, на вистави...

Батько їхній уже померли, а наші ще живі були...

От одного разу надійшов до нас лист од нашого двоюрідного брата.

Писали вони нам, що живуть у столиці, працюють по різних університетах, читають лекції, в газетах пишуть. Живуть, — писали, — непогано, добре заробляють і вже викандидатувались у якісь такі дуже наукові звання...

Бабуся, батько, мати та й усі ми дуже зраділи, що Кіндрат Макарович живі й здорові, — живуть добре і т. ін.

Батько зразу ж вирішили їм одписати, щоб до нас вони погостити приїхали з города, бо дядько наш, Кіндів батько, й мати Кіндрата Макаровича повмирали, і наша рідня була їм, виходить, найріднішою.

Одне тільки дуже батька нашого, та й усіх нас, засмутило, це те, що Кіндя в листі прописали, що вони вже змінили своє прізвище «Салло», хоч і з двома «ли», — на інше, ніби видатніше.

Батько з цього приводу похитали сумно головою, а бабуся заплакали:

— Таке прізвище, як Сало, проміняв!

Батько махнули рукою:

— Не плачте, мамо! Кіндя ж критик, та ще й театральний! Може ж, йому нове прізвище більше до вподоби! Хай приїздить! Як не як — рідний небіж!

III

От цього літа й приїхали до нас у гості наш двоюрідний брат, Кіндрат Макарович...

Дебелий, уже в літах, видно, що живе справно...

Ми всі до нього:

— Розкажіть, мовляв, як воно там у вас, у столиці!

— Я, — кажуть, — фахівець по театрах, по драматургії...

— Ну, як, — ми до нього, — там у вас із п'єсами? Чи йде «Суєта» або «Хазяїн» Карпенка-Карого?

— Ідуть, аякже! — одказують Кіндя. — Ще б пак не йшли, коли вони всі списки з Шекспіра чи з Шіллера! Звичайно, йтимуть...

Батько якось так сірпонулися, а бабуся куделю сіпонули, бо саме пряли...

— І «Запорожець за Дунаєм» іде?

— І «Запорожець», — кажуть, ковтаючи колгоспну ковбасу, Кіндрат Макарович, — іде! Моцартова ж музика!

Ганнуся, комсомолка, племінниця моя, зскочила з лави і якось так, ніби аж вітром, промчалась у другу хату...

Принишкли всі...

Помовчавши, батько суворо якось так запитав:

— А нові п'єси які єсть? Чували ми про «В степах України». Чи йдуть, чи не йдуть вони на театрі?

Кіндя презирливо махнули рукою:

— Хіба то п'єси? Все штампи! Ні характерів, ні типів! Он закордонні...

Батько різко рвонулися з лави.

А бабуся підбігли до батька, обняли його й держуть!

— Чого ви, мамо? — тріпнувся батько.

А бабуся зніяковіли і щось таке проговорили, що ми аж не допойняли:

— Та я, синку, того... як пак його... віника ніяк не знайду...

Кіндрат Макарович в цей момент голосно проковтнули шматок ковбаси. Нашої, колгоспної... І взялися за сало. Колгоспне сало, на одне «ли»...

10. II. 49.

КОГО ВКУСИВ СОБАКА?

Немає, мабуть, у Луганську популярнішої людини за керівника «Міськсаночистки» С. Т. Гречина. Він, кажуть, у своєму ділі собаку з'їв.

Проте з'їв — це не те слово. Доречніше було б сказати — собаку вбив...

Щоночі, десь біля першої години в Луганську починається пальба

Починається вона саме тоді, коли на вулиці міста виїжджає вантажна автомашина «ЭЧ 22-89». Це — працівники саночистки виходять полювати бродячих собак.

Стріляти! — таке розпорядження одержали вони од свого керівника т. Гречина. Йому, в свою чергу, дав такого категоричного наказа завідуючий міськкомунвідділом т. Васильєв. А тому, своїм порядком, спустив таку директиву сам голова виконкому міськради т. Лехційов.

От і бабахкають щоночі в Луганську. Будять дорослих, лякають дітей. Уже зареєстровано три випадки, коли браві мисливці, стріляючи собак, попадали в людей — поранили їх.

— А чи обов'язково треба стріляти? — поцікавилися люди. — Хіба з бродячими собаками не можна боротися якимсь іншим способом?

Безстрашні вояки аж у поли вдарили:

— Як це — не стріляти, коли вони з зубами та ще без намордників. Хочете, щоб вони нас покусали!..

Г. СЕРЕМОВ,
робітник.

І ПРИВЕРЗЕТЬСЯ Ж ОТАКЕ

Якось визирнув у вікно начальник Сумського обласного будівельного тресту Микола Дмитрович Саханов і за голову схопився.

Хоч надворі вже сутеніло, він ясно побачив, як з димаря глухівської хлібопекарні вилітали десятки тисяч державних карбованців.

— І приверзеться ж отаке, — подумав Микола Дмитрович. — Звідки тому димареві взятися?

І справді, звідки йому взятися! Адже глухівська хлібопекарня взагалі не діждалася тієї врочистої хвилини, коли на ній з'явиться димар. Річ у тому, що, взявшись за надбудову другого поверху хлібопекарні, будівельники не розрахували, що фундамент не витримає.

Не розрахували і поплатилися. Так і не довелося завершити надбудову, хоч грошиків угатили чимало.

Не має димаря і новий глухівський хлібозавод, що його почав будувати тут в 1959 році Сумський обласний будівельний трест, очолюваний особисто Миколою Дмитровичем. Не має завод димаря з тієї простої причини, що будівельники так те будівництво спланували та розрахували, що ледве встигли стіни звести, як котли, встановлені на першому поверсі, перекособочилися.

Куди вже той димар перти!

І. ТРЕГУБОВ.

м. Глухів,
Сумської області.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ВРУЧИЛИ...

Учні Могилів-Подільської школи № 58 (Вінниччина), як і всі учні, — допитливі люди. Отож вони надумались організувати в школі краєзнавчий куток.

А хто ж порадить, як краще це зробити?

Написали листа до директора Одеського археологічного музею. І відправили його — та не як-небудь, а з повідомленням про вручення.

Одеські зв'язківці постаралися і вручили того листа. Але кому? Особисто... секретареві загсу.

Усім відомо, що в Одесі люблять жартувати. Ми теж не проти цього.

Але ж треба жартувати, та й міру знати.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

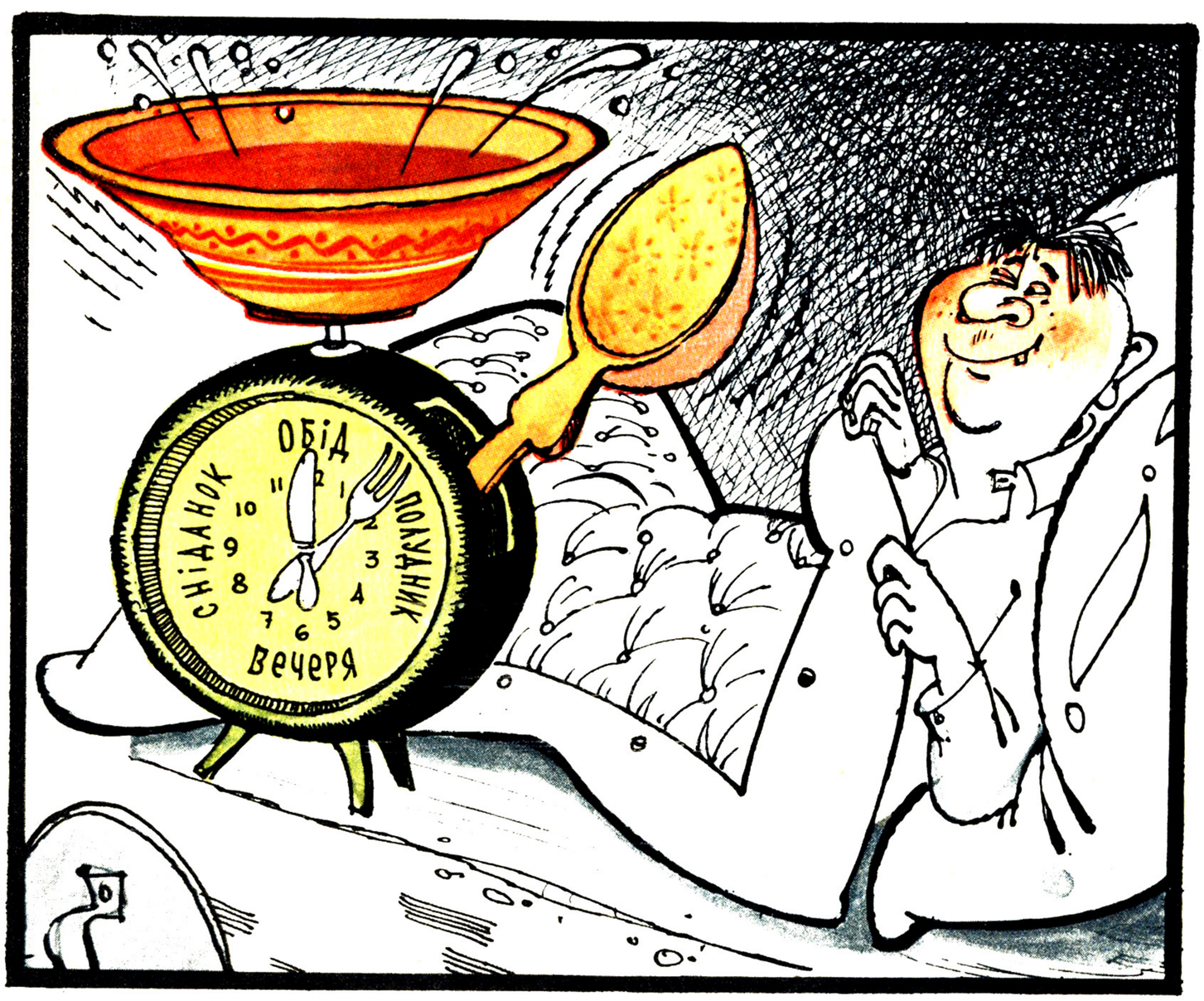

Будильник дармоїда.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

КОРОТКО ПРО ВЕЛИКЕ І МАЛЕ, ПРО ХОРОШЕ Й НЕ ХОРОШЕ

Той правди у житті ніколи не підслуха,
У кого в'ється біля вуха
Лестива муха.

Колись і він був добрий чоловік.
— Люди вийдуть з Петі,— говорила мати.
А Петько у підлабузниках протерся цілий вік,
Так людиною не встиг і побувати.

* * *

Тоді людина пізнається,
Коли на смерть вона нарветься:
Титан у вічі їй глузує,
Пігмей на животі плазує.

* * *

Це — справжній туз
Між підлабуз.
Тому на рядових підліз
Він позирає
зверху
вниз...

* * *

Я смерть люблю в однім випадку,
Коли ця дядина стара,
У позаплановім порядку,
Падлюк на той світ забира.

* * *

Цей нетиповий керівник
По директивах жити звик,
Тож як у нього син родився,
То він страшенно розгубився.

* * *

Такі жили ще в сивій давнині,
І, може, теж ходили в шляпах...
Сидить по вуха у багні,
А сам кричить: — Ану, не ляпай!

* * *

З начальниками завше це бува:
Той неминуче зазнає поразки,
Хто дбає тільки про свої права
І забува про обов'язки.

* * *

Сусідам плачеться завжди
Він про свої дрібненькі біди, —
Але ніколи сам біди
Не помічає у сусіди.

ЙОГО ПЛАТФОРМА

Не честолюбець я, о, ні!
І не печусь я надто дуже
Ще й за якісь прийдешні дні,
Бо те, що буде по мені,—
Було мені завжди байдуже...

* * *

Лукавий нещирість хова
У закучерявлені слова.

* * *

Він безкебетний і нездатний,
А хвастунець на всю контору:
У нього, бачте, дядько знатний,
А носа він дере угору.

* * *

Бундючність, братці, явище старе,
І верхоглядство давня теж хвороба.
Чванько, що носа високо дере,
Наб'є обов'язково лоба.

Той і вночі, бува, не спить,
Про те все дума день при днині:
«І що б його таке зробить,
Щоб скрасити життя людині».

І цей ночами теж не спить,
Трапляються такі ще й нині,
Все дума:— Як його залить
За шкуру сала більш людині.

Шановний Перче!

Коли тобі доведеться побувати в Ленінському районі міста Полтави, не затикай вуха ватою, щоб не чути брудної лайки, яка долітає з буфету-закусочної № 4.

Однаково не допоможе.

Начальник міськторгвідділу т. Карпенко вже й вікна законопачував, вже й столи від вікна відсунув, все одно чути.

Бо закусочну, що носить поетичну назву «Голубий Дунай» і яку було відкрито для того, щоб обслуговувати колгоспників, що приїздять на ринок, перетворили на забігайлівку для п'яниць і хуліганів. Правда, вона дає добрі прибутки, рятує план їдальні № 26, філіалом якої вона є. Але ми тут при чому?

Далеко не поетичні картинки спостерігають тут щодня і школярі, і дорослі, бо по-сусідству з «Голубим Дунаєм» і школа, і дитячий сад, і гуртожиток студентів.

Допоможи нам, Перче, кинь рятівне коло, бо у хвилях нашого «Голубого Дунаю» щовечора тонуть і культура, і благоустрій цього району міста.

А. ОГУЙ,
депутат Полтавської міськради.

Я написав вірша, ось його початок:

Виходять дівчата в гумових чоботях,
Мітли у руки беруть
І воду змітають у море безкрає,
Аж хвилі у морі ревуть...

«Нісенітниця!» — скажеш ти.

Ні, Перче, це правда. Отак в Одеському порту на новому, 21 причалі доводиться після кожного дощу воду змітати, щоб не підмочила товари, які там лежать.

«Невже водозливів нема на причалі?» — здивуєшся ти. Є водозливи, але вони нікуди не годяться, вода до них не доходить.

Отакий причал воздвигло торік управління № 1 «Чорноморгідробуду» під наглядом головного інженера т. Каліна!

Отож, метуть дівчата воду. У хмарах, як відомо, води багато, і кожну краплину, яка на причал потрапляє, доводиться гнати у море за гроші...

Г. ЯРМУЛЬСЬКИЙ.

Ми, робітники, мешканці селища бавовняного комбінату м. Херсона, перейшли на семигодинний робочий день. Тепер ми працюємо лише сім годин. А от з роботи й на роботу ходимо, як це не дивно, годинами.

Між селищем і містом на автобусному маршруті № 17 бігають лише дві маленькі машини, та й ті курсують, як шоферам заманеться. А нам доводиться ще й на автобус іншого маршруту пересідати.

Звернулися робітники до начальника автобусного парку т. Могилевського, а йому й за вухом не свербить. Мовляв, робочий день тепер менший, вільного часу більше, можете й почекати. Автобус не вовк, до лісу не втече. Прийде.

Порадь, Перче, т. Могилевському хоч раз побувати в нашій шкурі й постояти на автобусних зупинках, скільки ми стоїмо. А коли не хоче постояти з нами, то хай знайде у своєму семигодинному дні бодай одну годину і наведе порядок в автобусному русі міста.

Н. ЖУКОВ,
робітник.

Перець пише до Мусія

Дякую тобі, Мусію,
За твої листи.
От на них якраз і хочу
Я відповісти.

Ти мені останнім часом
Написав про те,
Що бур'ян у вас в артілі
На полях росте,

Що в селі Вишнева Балка
Трапилась біда:
Зіпсувалась водокачка —
І не йде вода.

А, крім того, повідомив
Днями ти мене,
Що у вас на полустанку
Діється страшне:

Там лежать мішки з цементом —
Сотень, певне, з три —
Їх дощі рясні полощуть,
Сушать їх вітри...

Всі листи твої — важливі,
Я завжди їм рад,
Та послухай моїх дружніх
Ділових порад.

Після того, як в журналі
З'являться листи,
Безтурботно результатів
Виглядаєш ти:

А які-то з цього будуть
Висновки, мовляв.
Так не можна!
Ти, Мусію,
Рано руки склав.

Дні ідуть, а люди носять
Воду із ріки...
Дні ідуть. В степу посіви
Глушать будяки...

Дні ідуть, а під дощами
Пропада цемент...

Ну який же, сам подумай,
Ти кореспондент?!

Кожен допис твій, Мусію,
Звісно, дасть плоди,
Але й ти борися, друже,
Нишком не сиди.

Йди в сільраду,
чи в райраду,
Чи ще вище йди,
Розпитай місцеву владу,
Чом нема води.

Голові не дай спокою,
Витягни на лан,
Сам зроби усе,
що можеш,
Щоб не ріс бур'ян.

Доки відповідь, Мусію,
Про цемент пришлють,
Ти заглянь на полустанок,
Взнай, у чому суть,

Чий цемент і через кого
Марно пропада.
Адже все те піде прахом,
Як заллє вода.

Як спитають: — Хто ти будеш?
Де твій документ?
Можеш твердо заявити:
— Я — кореспондент!

От тоді і скажуть люди:
— Молодець Мусій!

А коли сидіти будеш
Нишком, друже мій,

Сам незчуєшся, як втратиш
Дорогий момент.
Ну який тоді, Мусію,
Ти кореспондент?

Під диктовку Перця записав
Павло ГЛАЗОВИЙ.

Приїзди до нас, побудь хоч трохи в нашій шоферській шкурі, побовтайся з нами у грузькому болоті на шляхах Звенигородщини і скажи, хто правий: ми, шофери Ватутінської автобази, чи наші сусіди — керівники цегельного заводу. Як і на інших цегельних заводах, у наших сусідів час від часу збираються гори битої цегли. Нас, шоферів, примушують возити цей непотріб на заводське звалище. Усі наші спроби вивезти биту цеглу на заболочені шляхи, де грузнуть автомашини, нічого не дали. Директор заводу категорично заявив: «Моє добро, куди захочу — туди й возіть!»

Може, хоч тобі, Перче, вдасться довести нашим сусідам, що крім великої упертості є ще й здоровий глузд.

М. ВАЖЛІВЦОВ,
шофер.

Черкаська область.

Я живу в Чернігові, у селищі Західному. Гарно у нас: шумлять дуби і сосни, ростуть берези білокорі та ще й ріка Білоус протікає. Любили люди відпочивати в цьому чудесному куточку!

А тепер — не дуже щось люблять. Бо був рай, та знайшлися мудрі голови, що поклали йому край.

Ось уже другий рік пруть сюди з усіх кінців міста нечистоти. Такі тут «аромати» порозпускали, такого духу піддали, що важко й пером описати: давно описуємо ми це неподобство в листах до міліції та до санітарної служби, а толку нема. Райський куточок невблаганно перетворюється на звалище.

Без твоєї мітли, Перче, тут не обійтися!

М. МИХЕД.

Заборони, благаємо тебе, начальникові Хмельницького «Сантехмонтажу» т. Хаджі стрибати через канави, вириті під газові труби, бо нас він слухати не хоче. А хіба далеко до гріха — або в яму гепнеться, або ногу до біса зламає, а нам відповідай!

Хочеш знати, чого його поперло через канави стрибати? Пояснюємо. Ще позаторік підписали ми з т. Хаджі договір, за яким він зобов'язався в 1960 році провести в Будинок санітарної освіти газове опалення. Заплатили ми т. Хаджі наперед гроші і чекаємо.

Минулого літа були вириті канави під труби, а далі ні кроку. Вже й морози ударили, а газу й не чути. Кинулися ми, Перче, до т. Хаджі, а він од нас як газоне через канави — спробуй, дожени! Жарко йому, бігаючи. А ми замерзаємо!

С. РИБАЧЕНКО,
завідуючий Будинком саносвіти.

м. Хмельницький.

Допоможи працівникам Усть-Прип'ятського держрибзаказника приборкати хижака, який нищить цінні породи риби. Давненько унадився він сюди. Уперше впіймали його ще в жовтні 1958 року з двома сітками та 12 кг риби. Потім застукали вдруге. Відібрали ще дві сітки, 10 вентерів та 23 кг улову. Згодом схопили за руку втретє. Оштрафували на 250 крб. І попросили нарсуд Чорнобильського району (Чернігівщина) стягти з нього ці гроші.

Відтоді ми шість разів писали до суду, але штрафу з хижака так і не стягнули. Побачивши таке, плюндрувальник природи розперезався остаточно. Вже не з торбою йде по рибу, а возом їде.

У серпні 1959 року браконьєра накрили вже в енний раз і знову оштрафували на 500 крб. А Чорнобильський суддя так і не спромігся покарати торбохвата, стягнути з нього гроші.

Відомо, що дрібна риба крізь сітку проскакує, а крупна зостається. А тут навпаки. Крупний браконьєр проскакує і хоч би що.

Допоможи, Перче, чорнобильським суддям густішу сітку на браконьєрів сплести. До відома шановних юристів ще раз нагадуємо адресу й прізвище браконьєра: колгосп «Шлях правди», голова правління — Чалий.

П. ГИБАЛО,
старший державний інспектор Усть-Прип'ятського рибгоспзаказника.

Почув якось завідуючий Яготинською пекарнею Дряблов пісеньку: «Іди, іди, дощику, зварю тобі борщику в зеленому горщику...» І заволав не своїм голосом: — Годі! Не потерплю!

Ніби й пісенька не образлива, а от не переносить її Дряблов, слухати не може. А все через оту кляту доріжку, що з'єднує хлібозавод з шосейним шляхом. 500 метрів тієї доріжки, а спробуй нею хлібопродукти перевезти, коли на ній сам чорт ногу зламає. А особливо непролазна вона після дощу. Тоді хоч гопки скачи!

На будівництво хлібозаводу витрачено більше мільйона карбованців, але чомусь не вистачило грошей, щоб замостити баюри на під'їздах до хлібозаводу.

От ми й просимо тебе, Перче: надішли в розпорядження завпекарнею Дряблова хоча б один вертольот. Інакше йому з тих баюр не вибратись...

М. ПАВЛЮК.

м. Яготин.

А НЕ ГРАЙСЯ З ВОГНЕМ!..

Говорили голові
Та розумні люди:
— Що робитимемо ми,
Як пожежа буде?

Ні до складу, ні до скирт
Немає підходів,
Ні лопат, ані сокир,
Ні громовідводів...

Голова ж такий, що з ним
Не навариш каші:
— А, плювати я хотів
На пожежі ваші!

Дні минали, час летів,
Відійшли морози,
У весняних небесах
Розгулялись грози.

Загорілися скирти
З одного удару,
І лишилися від них
Тільки диму хмари.

Заходився голова
«Карраул!» кричати.
Люди збіглись, та добро
Нічим рятувати.

З переляку голова
Плюнув на пожежу
І, нещасний, осмалив
Вуса і одежу.

А тепер трохи додамо прозою.

Звуть описаного голову — Бенца Юрій Олексійович. Головує він у колгоспі ім. Леніна (м. Хуст на Закарпатті). Історія про те, як він осмалився, правдива від слова до слова.

П. ГАЙ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

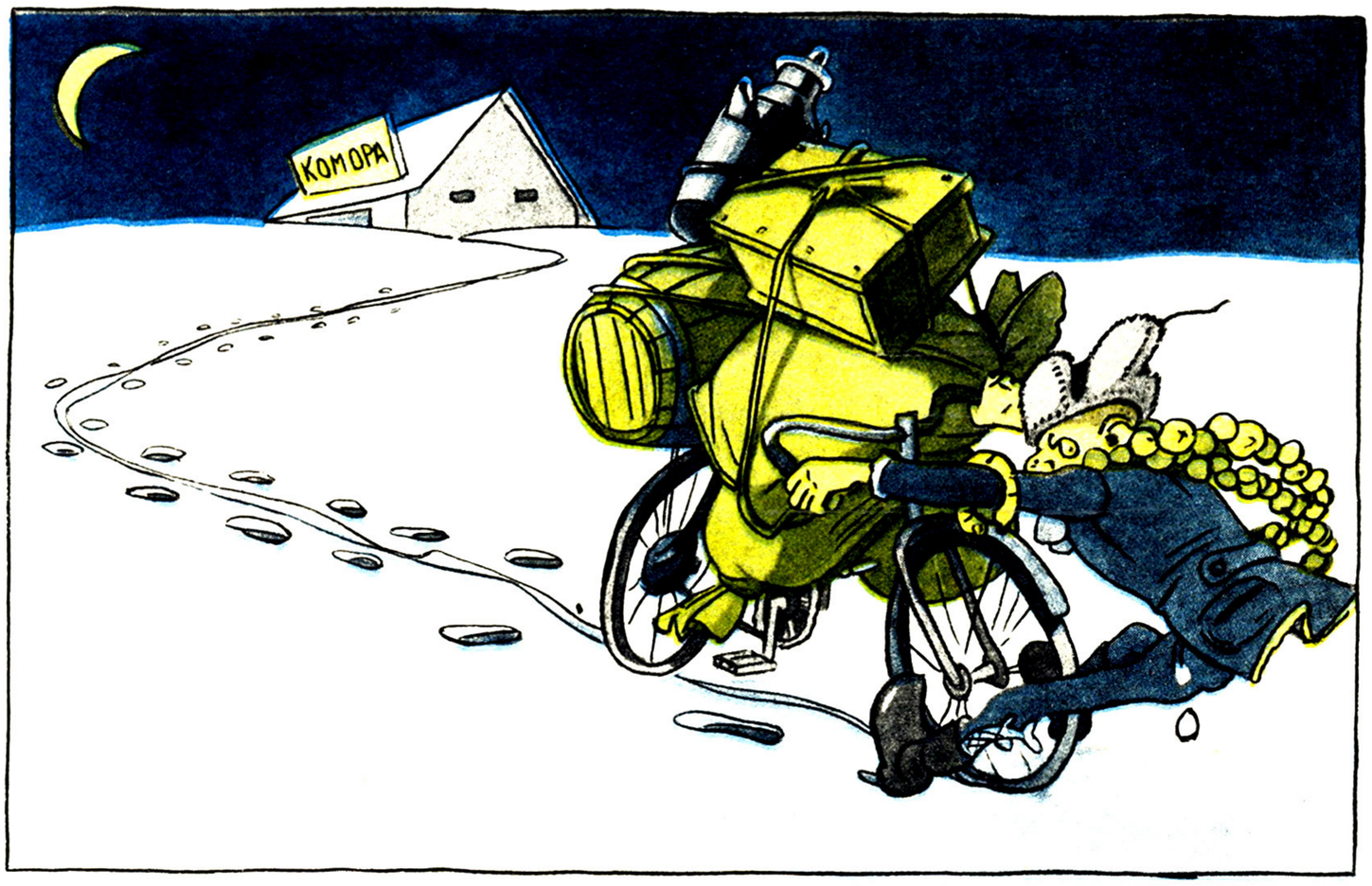

Комірник-тягач.

ЧОМУ МИ ТАК ГОВОРИМО?

Є в Дніпропетровську Лоцманський вокзал. Чому він так називається? Мабуть, тому, що люди, яким треба потрапити на той вокзал, мусять штурмувати високу гірку і широченну калюжу, в якій без лоцмана легко заблудитися. А в міськраді щось не видно «лоцманів», які могли б спрямувати хоч невеличкі кошти на впорядкування підходів до вокзалу...

«САМ СОБІ ДОПОМОГА»... Так кажуть люди, які проживають у селищі Краснопілля в тому ж Дніпропетровську. Буває, занедужає хтось у селищі, викличуть швидку допомогу, під'їде машина до залізничної колії і — тпру... Далі їхати не може, містка немає. Біжать тоді лікарі й санітари до хворого, беруть його попід ручки і ведуть до машини, якщо, звичайно, той хворий ще може дибати хоч сяк-так. От і є — «сам собі допомога»...

А добре було б, якби оцього всього нехорошого у Дніпропетровську не було!

Незвичайні пригоди

В АРХІВ ВІДПРАВЛЕНО ЖИВОГО ДИЯКОНА

Трапилось це у Володимирі-Волинському. Тамтешній районний відділ культури наприкінці минулого року послав громадянина Ковальського В. Л. у Волинський обласний архів з письмовим проханням дозволити їхньому працівникові зробити витяги з деяких документів для районного будинку-музею.

Коли працівники архіву попросили документи у приїжджого, виявилося, що Ковальський — диякон.

Отаку «культ»одиницю підшукали у Володимирі-Волинському...

ДИРЕКТОР ЗУПИНЯЄ ПОЇЗДИ

На станцію Каховка прибуло 1300 тонн доломітового пороху на адресу Бериславського асфальтового заводу. Залізничникам той порох дихати не дає, вони часто мусять одягати протигази. Коли дмуть сильні вітри, над станцією вирує така пороша, що доводиться зупиняти поїзди.

Директором на асфальтовому заводі працює т. Задорожній В. В. То такий хазяїн, такий дбайливець, що від нього, як бачите, навіть поїздам проходу нема!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **У м. Бердянську вже кілька років ніяк не можуть закінчити роботу по впорядкуванню водопостачання міста. Про це повідомлялося в замітці «Гірко» («Перець» № 23).**

Як повідомив редакцію заступник начальника управління будівництва Запорізького раднаргоспу М. Лобченко, раднаргосп закінчить будівництво водопроводу в Бердянську в 1961 р., якщо Запорізький облвиконком відпустить труби, виділені Держпланом УРСР облвиконкомові. Від Запорізького облвиконкому відповіді в цій справі ще не одержано.

★ Про непорядки в чайній Малософіївського ССТ (Щорсівський район на Дніпропетровщині) писалося в листі, надрукованому в № 21 «Перця» за 1960 рік.

Голова Щорсівської райспоживспілки М. Бухтіяров повідомив редакцію, що винні у непорядках голова правління ССТ Козлов, повар чайної Сергієнко та буфетниця Лозовська дістали суворі адміністративні стягнення.

★ У № 22 журналу було надруковано фейлетона «А трутнеловки слабкуваті» про трутнів-дармоїдів, що проживають у Криму, в Ялті.

Начальник Управління внутрішніх справ Кримського облвиконкому А. Рижков повідомив редакцію, що проти всіх дармоїдів, які згадувалися в фейлетоні, вжито заходів впливу.

До карної відповідальності притягнуто Болотову Л. П., Калягіну А. А. та Естріна М. А. А Болотову Л. П., зокрема, рішенням Ялтинського нарсуду засуджено до 5 років позбавлення волі.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Спритні макулатурники» повідомлялося про те, що працівники Тростянецької РТС примусово нав'язували колгоспам книжкову макулатуру.

Начальник Сумського обласного управління матеріально-технічного постачання та РТС повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Облуправління категорично заборонило всім РТС області продавати колгоспам непотрібну їм літературу. Директора Тростянецької РТС Милушева попереджено.

★ У «Перчанському календарі» («Перець» № 22) розповідалося про те, що в м. Збаражі занедбали міське озеро.

Заступник голови Тернопільського облвиконкому З. Дорофєєв повідомив редакцію, що на очистку озера виділено 10.000 крб.

★ Драбівський райшляхвідділ (Черкаська область) надіслав колгоспові ім. XXI з'їзду КПРС рахунок за земляні роботи, незаконно збільшивши в рахункові обсяг робіт вдесятеро. Про це писалося в листі, надрукованому в № 22 журналу.

Партійна організація Драбівського райвиконкому, обговоривши листа, наклала на завідуючого райшляхвідділом Добробога партійне стягнення. Дописані земляні роботи зараховано колгоспові в рахунок виконання річного планового завдання.

★ У листі, надрукованому в № 23 журналу, розповідалося про те, що на Львівському заводі «Автонавантажувач» не одержиш сотні динасових цеглин, не попобігавши чотири дні за кількома резолюціями.

Після виступу Перця цю бюрократичну тяганину на заводі ліквідовано. Тепер цегла та інші товарно-матеріальні цінності відпускаються лише за дозволом одного заступника директора заводу.

★ У тому ж номері було надруковано фейлетона «Для профілактики...» про порушення правил приймання в експлуатацію нових житлових будинків у Кривому Розі.

Розглянувши факти, наведені у цьому фейлетоні, виконком Дніпропетровської облради повідомив редакцію, що вони цілком відповідають дійсності. У спеціально прийнятому рішенні облвиконком суворо попередив за припущені хиби старшого інженера обласної інспекції Державного будівельного контролю т. Богдановича та голову виконкому Криворізької міськради т. Перчина.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— **Знайшла собі чоловіка?**
— **Чорта лисого.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (448) (на украинском языке). Підписано до друку 21.II. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17509. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Зам. 913. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

... Попідтинню сіромаха
І днює й ночує.

Т. ШЕВЧЕНКО. «Перебендя».